

ליקוטים וסיפורים נפלאים - חיי שרה

"ויען עפרון החתי את אברהם באזני בני חת לכל באי שער עירו לאמר לא אדני שמעני השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה לעיני בני עמי נתתיה לך קבר מתך" (כג, י-יא)

צריך להבין, דלכאורה המילה "לא" נראית כשפת יתר וצריך להבין מה באה לומר?! מסביר המהר"י אסאד זצ"ל, בעל שו"ת "יהודה יעלה": חז"ל אומרים (בראשית רבה, פרשת נח, פ"ז) על עפרון - "נבהל להון איש רע עין ולא ידע כי חסר יבואנו" (משלי כח, כב). הוא היה נתון במערכת לחצים פנימית אדירה, כי מצד אחד הוא ניצב בפני כל בני עמו, וזה לא נראה יפה שיתחיל להתעקש על הכסף, והיה צריך לומר שהשדה ניתן במתנה, אבל הוא לא היה מסוגל לכך, כי הוא כן מעוניין בכסף... מה עשה עפרון 'החכם'?! עפרון רמז לאברהם אבינו: "לא אדוני שמעני" כלומר, אל תשמע למה שאני אומר ומה אני אומר: "השדה אשר נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה" כי רק "לעיני בני עמי נתתיה לך", מפני שכולם עומדים פה, אך לאחר מכן, כשהם יפנו לדרכם, נשב בינינו - "ביני ובינך" בארבע עיניים, על הסכום... (להתעדן באהבתך)

"וישקול אברהם לעפרון את הכסף" (כג, טז)

וברש"י הק' כתב עפרון חסר ו' ע"כ. ויש לומר שהפסיד עפרון ו' מאות שקל כסף ע"י שאמר לאברהם 'ארבע מאות' כי כאשר אבימלך החזיר את שרה לאברהם נתן לו אלף כסף כפיצוי כספי שלקח בטעות את שרה, ואברהם הצדיק לא רצה ליהנות מכספו של רשע, ולכן החליט אז שכשיצטרך לקנות קבר לשרה ישתמש בכסף זה, ואילו לא היה אומר עפרון שייתן לו ד' מאות שקל כסף היה אברהם נותן לו אלף שקלים שקבל מאבימלך, אך ע"י שאמר עפרון ארבע מאות הפסיד שש מאות, וזה נרמז בדברי רש"י 'עפרון חסר ו' שהפסיד הו' מאות. (הגר"א)

"ויקם שדה עפרון אשר במכפלה" (כג, יז)

אמרו רז"ל בסוטה דף י"ג שגם ראשו של עשו נקבר במערת המכפלה. ויש לרמז זה בכתוב שלפנינו, כי ו'יקם ש'דה ע'פרון ראשי תיבות עשו. ונרמז הדבר בראשי תיבות דייקא, ללמד שרק ראשו נקבר שם. (אגרא דכלה)

"ארבע מאות שקל עובר לסוחר" (כג, טז)

שנטל ממנו שקלים גדולים שהן קנטרין שנאמר עובר לסוחר שמתקבלים בשקל בכל מקום. (רש"י)

מה היה העניין שנתן אברהם את המטבעות דווקא באופן של "עובר לסוחר"? הסביר זאת הגה"ק רבי יהונתן אייבשיץ ז"ע באופן נפלא: דהנה ידוע שאברהם

"ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה" (כג, ב)

כתב בעל הטורים: "ולבכתה - כ"ף קטנה, שלא בכה אלא מעט לפי שזקנה היתה".

ונראה להטעים טעם נוסף מדוע אברהם לא בכה אלא מעט, ע"פ המובא בגמ' (מו"ק כז:) ששלשה ימי האבל הראשונים הם לבכי, ושבעת הימים הראשונים למספד. והנה כשמתה שרה היה אברהם עדיין בהר המוריה, ומאחר וזמן ההליכה מהר המוריה לבית אברהם היה ג' ימים (כפי שמצינו בהליכתו ו'יהי ביום השלישי וירא את המקום"), הרי שאברהם הגיע לביתו ממש בתום שלושת ימי הבכי, ולפיכך לא בכה אלא מעט. (אבני שוהם)

ובאופן אחר נוכל לבאר את מיעוט בכייתו של אברהם אבינו: שהואיל והעקידה היתה ביום הכיפורים, כידוע, וההליכה לביתו ארכה ג' ימים, הרי שהגיע לביתו בערב חג הסוכות, וממילא נותרו לו אך כמה שעות להתאבל על שרה, שכן בחג אין מתאבלים. (ע"פ דבש וחלב)

"לספוד לשרה ולבכותה" (כג, ב)

וברש"י ד"ה "לספוד לשרה ולבכותה": "נסמכה מיתת שרה לעקידת יצחק לפי שע"י בשורת העקידה שנודמן בנה לשחיטה וכמעט שלא נשחט, פרחה נשמתה ממנה ומתה".

שאל הגה"ק רבי שלמה קלוגר ז"ע: מדרש זה היה על רש"י להביא על המלים: "ותמת שרה", ומה מקום יש לומר זאת על המלים: "לספוד לשרה"?

אלא שהפשט הוא ההיפך ממשוטו. שרה לא נפטרה מהפחד שאולי ימות יצחק, אלא שרה שידעה כי אברהם הולך בצו הקב"ה לשחוט את בנם, חששה שלא יעמדו הבעל והבן בניסיון הכבד. כאשר בישרו לה כי אברהם ויצחק חוזרים ויצחק בריא ושלם, פרחה נשמתה כי חשבה שלא עמדו בניסיון.

שבח גדול זה באמונת שרה בקב"ה, היה גוף ההספד של אברהם כשהספיד את שרה אשתו ושיבח אותה על גודל אמונתה ועל שכל כך חרדה שלא עמדו בניסיון ולכן פרחה נשמתה. זאת הסיבה שרש"י מביא זאת על המלים: "לספוד לשרה", כי זה היה גוף ההספד...

"ויקם אברהם מעל פני מתו" (כג, ג)

יש להבין מדוע לא כתוב 'מעל מתו' ומהו הדגש 'פני מתו', ואפשר לפרש ע"פ הגמרא (ע"ז כ:) כשמגיע זמנו של אדם למות בא מלאך המוות וזורק בפיו של האדם טיפה מרה, ועי"ז פניו של האדם מוריקות, ואיתא במדרש שבמערת המכפלה נקברו רק מי שמת מיתת נשיקה, ולכן בא אברהם לבדוק אם שרה ג"כ נפטרה במיתת נשיקה או ע"י מלאך המוות, ואחרי שראה שאין פניה מוריקות כי לא מתה ע"י מלאך המוות, וא"כ מתה מיתת נשיקה, יכולה היא להיקבר במערת המכפלה, וזהו 'פני מתו'. (רבי יונתן אייבשיץ)

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין ביווש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - חיי שרה

אותי בכל הכח אם לא אענה לדרישתם לחלל את השבת. כששמעתי את דבר האיום - אורו עיני, נגשתי אל החיילים והצעתי להם עסקה: "הכו אותי כאוות נפשכם, ובתמורה לכך תתחייבו לי שלא תבקשו ממני לחלל את השבת". כאשר שמעו החיילים את הדברים, צחקו עלי והסכימו לעצתי. נעמדו בשורה, אחזו את הנשק בידם, והורו לי לעבור ליד כל חייל, וכל אחד מהם יחבוט עם הרובה בראשי. וכך אני עובר מחייל לחייל, כשהחיילים מפליאים בי את מכותיהם בצורה אכזרית ומתעללים בי בצורה נוראה.

ברוך ה', לאחר שסיימתי לעבור את כל שורת החיילים, הם עזבו אותי לנפשי, ולא דרשו יותר שאחלל את אותה שבת". המשיך רבי יעקב ישראל בדבריו: "כעת, ברצוני לומר דבר חשוב, למרות שגופי היה פצוע ופגוע מאד, וסבלי היה נורא, דעי לך שהתענגתי על כל מכה שקיבלתי כפי שלא התענגתי מימי, לא היה לי תענוג גדול יותר כמו באותם רגעים שקיבלתי את המכות... עם כל מכה שנחתה על ראשי אמרתי בליבי: 'לכבוד השבת, לכבוד בורא עולם', ושמחתי עליה כמוצא שלל רב". כמוכן שאשתו הצדקנית ע"ה, שהתרגשה עד עמקי נשמתה, התאימה מאד להקים אתו את ביתו, לאושרו של מרן הסטייפלר זצ"ל... (לקראת שבת)

"ותמהר ותער כדה אל השקת ותרץ עוד אל הבאר לשאב ותשאב לכל גמליו" (כד, כ)

העניין מלא זריזות יתירה ומהירות: "וירץ העבד", "ותמהר ותורד כדה", "ותמהר ותער כדה ותרץ עוד אל הבאר". לשם מה נצרכו הזריזות הללו?

אלא שאליעזר הגיע אל המקום ההוא "לעת ערב, לעת צאת השואבות" (פס' יא), ואז התפלל "הקרה נא לפני היום", וממילא לא נותר זמן רב עד ש"היום" יפנה ותשקע החמה, ועל כן היה צורך להזדרז, למהר ולרוץ כדי שהדבר יהיה ברור שרבקה היא המיועדת, בטרם תשקע השמש... (הרב מבריסק)

"ותשאב לכל גמליו" (כד, כ)

וקשה מדוע עכשיו לא עלו המים לקראתה כבתחילה, ויש לומר כי בפעם הראשונה שהיה בדעתה לשתות לעצמה, עלו המים שלא תטרח, אבל אח"כ שהיה כוונתה לגמול חסד עם אליעזר ואנשיו וגמליו, חשוב להקב"ה שיעשה האדם בעצמו פעולה מעשית ולא ע"י נס כי הטירחא למצווה חשובה בעיני ה'. (קדושת לוי)

"וירץ לבן... ויבא אל האיש" (כד, כט-ל)

יש להבין מדוע בתחילה רץ לבן ואח"כ בא מבלי לרוץ, ויש לומר לפי השיטה שאמרו חז"ל על הפסוק 'וה' ברך את אברהם בכל' שהייתה לו בת ובכל שמה, ולבן חשב שרוצים לקחתו לחתן לבת הזאת, ולכן רץ, ואח"כ כשראה הצמידים על ידי רבקה הבין שרוצים את אחותו ליצחק ולא אותו, ואז כבר הלך במתינות. (משך חכמה)

אבינו קיים את כל התורה כולה, וגם כאן בנתנו את הכסף "עובר לסוחר", היה זה משום שרצה לנהוג לפי ההלכה. וזאת משום שלפי ההלכה אסור לתת לנכרי מטילי כסף וזהב מחשש שיתכם ויעשה מהם פסל ומסכה, לעומת זאת מותר לתת לנכרי מטבעות של כסף וזהב, כיון שהמטבע הוא עובר לסוחר, וערכו רב מערך משקל המתכת שבו, ויש להניח שהנכרי לא יתיכנו, שלא לצאת מכך בהפסד. ולכן אברהם אבינו שקיים את כל התורה כולה, נהג גם הפעם לפי ההלכה הפסוקה ונתן לעפרון החיתי "ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר", שקלי ממון הנסחרים בשוק...

"וה' ברך את אברהם בכל" (כד, א)

דרשו חז"ל בת היתה לאברהם ובכל שמה. והקשו התוספות דאם כן למה היה לאברהם לשלוח שליח לחן למצוא זיווג ליצחק, הלא למאן דאמר שבן נח מותר באחותו היה יכול להשיא את בתו ליצחק. ומתריצים שקטנה היתה ולא רצה להשיאה כשהיא קטנה, כמו שאמרו בגמרא 'אסור לאדם לקדש את בתו קטנה עד שתגדל ותאמר בפלוגי אני רוצה'.

מקשים העולם, הרי לפי מה שכתב רש"י בפרשת תולדות גם רבקה קטנה היתה, שהייתה אז בת ג'. ואפשר לתרץ שאצל 'בכל' בתו של אברהם היה אברהם מקבל הקידושין כמו בקידושי קטנה, ואז היתה מקודשת מדין תורה, ואם תגדל ולא תרצה בו לא תוכל לעשות דבר (כי גירושין תלויים בדעת הבעל), אבל רבקה היתה יתומה מאב, ואחיה ואמה קיבלו קידושין עבודה, וזה קידושין רק מדרבנן, והיא יכולה אחר כך למאן ולומר שאינה חפצה בו, לכן אין בה האיסור לקדשה כשהיא קטנה. (טעם מן)

"המשל בכל אשר לו" (כד, ב)

מבואר בבראשית רבא שהיה שליט ביצרו כמותו. שליטתם העצומה של גדולי ישראל בנבכי הנפש פנימה, היא מן הנפלאות בעינינו. חוסנם הפנימי, הנגלה לעינינו בעת ניסיון, הוא כה אדיר עד שדומים הם בעינינו למלאכים, ולא לבני אדם. מעשה נורא מפורסם על מרן הסטייפלר זצ"ל: כאשר הגיע רבי יעקב ישראל קנייבסקי זצ"ל לגיל השידוכים, הוצעה לו נערה בת טובים. הבחור הצדיק רצה לבדוק האם קיימת התאמה בינו לבין המדוברת. וכיצד עשה זאת? כאשר נפגש עם הנערה, אמר לה: "אם תהיי מסוגלת להבין את האושר הגדול ביותר שהיה לי אי פעם בחיי, הרי שאנו מתאימים להקים בית!"

וכך סיפר לה: "לפני מספר שנים, כאשר הייתי ברוסיה, גייס הצבא את כל בני הנוער שלא מרצונם, והכריח את כולם לעבוד שבעה ימים בשבוע, ללא כל אפשרות לשמור את השבת. במשך כל התקופה הזו, נלחמתי בחירוף נפש למען השבת, והתאמצתי לא לחללה אפילו פעם אחת, וב"ה חלפו שבועות רבים, וה' סייע בידי לשמור את כל השבתות. אך השטן לא ויתר לי, שבת אחת ניגשו אלי קבוצת חיילים והורו לי לעשות מעשה של חילול שבת, ניסיתי לשנות את הגזירה אך לא הצלחתי, הייתי אובד עצות. ראו החיילים את סירובי, ואיימו עלי שיכו

ליקוטים וסיפורים נפלאים - חיי שרה

מטרונה אחת שאלה את רבי יוסי בן חלפתא: "בכמה ימים ברא הקב"ה את עולמו?" "אמר לה: "בשישה ימים... "אמרה לו: "מה הוא עושה מאותה שעה ועד עכשיו?" א"ל: "הקב"ה יושב ומזווג זיווגים, בתו של פלוני לפלוני, אשתו של פלוני לפלוני, ממונו של פלוני לפלוני". אמרה לו (בפליאה): "וכי זאת היא אומנותו? אף אני יכולה לעשות כן. כמה עבדים וכמה שפחות יש לי, לשעה קלה אני יכולה לזווגן". א"ל: "אם קלה היא בעינייך, קשה היא לפני הקב"ה כקריעת ים סוף". מה עשתה? נטלה אלף עבדים ואלף שפחות, העמידה אותם שורות שורות ואמרה: "פלוני ינשא לפלונית ופלונית תינשא לפלוני" וזיווגה אותם בלילה אחד. למחר באו אצלה, זה מוחו פצוע, זה עינו נשטטה וזה רגלו שבורה. אמרה להם: "מה קרה לכם?" זו אמרה "איני רוצה אותו" וזה אמר "איני רוצה אותה". מיד שלחה להביא את רבי יוסי בן חלפתא. א"ל "אין אלוקים כאלוקים! אמת היא תורתכם, נאה ומשובחת. יפה אמרת!" א"ל: "לא כך אמרת לך? אם קלה היא בעינייך, קשה היא לפני הקב"ה כקריעת ים סוף".

"ויאמרו מה' יצא הדבר" (כד, ג)

אמרו בדרך מליצה שמה שאמרו שמה' יצא הדבר, לא משום שהם מאמינים בהשגחה פרטית, אלא רצו לבטח את עצמם לא לתת לאליעזר דמי שדכנות כי הוא לא פעל כלום, אלא הכל הוא מאת השי"ת, וממילא לא ישלמו לו שכר השדכנות.

"הנה רבקה לפניך קח ולך" (כד, נא)

אליעזר מספר ללבן ולבתואל על שליחותו ובסיום סיפורו הוא אומר: "הגידו לי החלטתכם" ולפלא, לבן ובתואל עונים לו תשובה, שלכאורה, אינה מתאימה לרשעים: "ויען לבן ובתואל מה' יצא הדבר גו' הנה רבקה לפניך קח ולך ותהי אישה לבן אדוניך כאשר דיבר ה'".

לכאורה, צריך להבין כיצד במהירות כה רבה נתנו לבן ובתואל את רבקה בלי לבדוק על החתן המיועד? מנין להם שהוא, אליעזר, שלוחו של אברהם? וכי אותו רמאי נהפך בן רגע למאמין? ועוד, אם באמת היה מוכן לבן לתתה בקלות, מדוע שוב חזר בו וניסה לעכבה "אולי תשב אתנו הנערה ימים או עשור" וכן באומרו "נקרא לנערה ונשאלה את פיה?"

מתרץ ה"כתב סופר", דאף זה היה מתכסיסיו של לבן הארמי, שהרי טבעו של עולם כאשר באים לאדם להציע בפניו שידוך לבתו, הריהו חוקר בתחילה בטיבו של הבחור ומשפחתו ואחר מכן מתחיל הוא למנות את מעלותיה של בתו כדי לשבחה בעיני הבריות שיקפצו לקחתה. אך אם יתנהג האדם כשיבואו להציע בפניו שידוך לבתו ויאמר "הנה היא לפניכם קחו ולכו" ולא ידרוש בטיבו של החתן ומשפחתו כלום, הרי הדבר אומר דורשני ומסתמא מקחו רע ועל כן מחפש הוא להפטר מבתו זאת בכל מחיר.

כך חשב לבן בתחילה באומרו "הנה רבקה לפניך קח ולך". הוא סבר שבתשובתו זו ייסוג אליעזר מבקשתו ולא ירצה לקחתה, אך כשראה שאליעזר אכן מתכוון ברצינות לקחתה ואף לא להתמהמה, אז הוא מחפש אמתלאות כדי לעכבה. פתאום הוא

"ויישם לפני לאכל ויאמר לא אכל עד אם דברתי דברי" (כד, לג)

פעם אחת באו שני מחותנים לדין תורה לפני המגיד מדובנא זי"ע. אבי החתן - בעל אכסניה הוא, והזמין אליו את משפחת הכלה כדי לסכם את השידוך ביניהם. כאשר באו משפחת הכלה, נתן להם האכסנאי סעודה כיד המלך, ולאחר מכן ישבו וסכמו ביניהם את פרטי השידוך, והסתיים הדבר במזל טוב. אולם - טען אבי החתן - חייבים הם לי את דמי הסעודה אשר אכלו! שהרי בזמן הסעודה עדיין לא היינו מחותנים, ואם כן הסבו על שולחני כאורחים רגילים, וחייבים הם לשלם לי דמי סעודתם...

אמר המגיד - כאשר אני שומע את טענתך - מתורצת לי קושיה! כאשר בא אליעזר לבית בתואל, נתנו לפניו אוכל, אולם אליעזר אינו אוכל, ואומר: "לא אוכל עד אם דברתי דברי", מדוע לא רצה אליעזר לאכול תחילה? אלא - סיים המגיד - וודאי ראה אליעזר מי הוא מחותנו, וחשש, כי אם יאכל קודם, ורק אחר כך יאמר את דברו, עלול המחותן לתבוע שישלם את מחיר סעודתו, שהרי בשעת הסעודה עדיין לא היו מחותנים...

"ואבא היום אל העין" (כד, מב)

"היום יצאתי והיום באתי, מכאן שקפצה לו הארץ" (רש"י). מספרים על רב אחד שנסע יחד עם משפחתו לעיירה רחוקה בכדי לערוך שם את אירוסים בנם עם בתו של אחד מגבירי העיר. בדרך התעייפו, נכנסו לפונדק לנוח ולשתות משהו. באו בדברים עם בעל הפונדק ובתוך השיחה שאלוהו אם הוא מכיר את העשיר פלוני מהעיירה. בעל הפונדק אמר שאכן מכיר הוא אותו ואמר עליו שהוא רמאי וגנב ואין תוכו כבדו. כשיצאו מהפונדק, אמר הרב לבני ביתו: "עכשיו אני מבין את הפסוק בפרשת חיי שרה "ואבוא היום אל העין", אומר רש"י מכאן שקפצה לו הדרך. לכאורה קשה, מה צורך היה בקפיצת הדרך? וכי זמנו של אליעזר היה דוחק? ברם, אפשר לומר בדרך צחות אילו היה אליעזר הולך לאט, מן הסתם היה מתעייף והיה מתעכב בפונדקי דרכים והיה מדבר עם בעל הפונדק שהיה אומר לו שהוא מכיר את רבקה בת בתואל, שיש לה אח שהוא רמאי וגנב גדול. ואז היה אליעזר חוזר הביתה לאברהם אבינו בידיים ריקות. לכן היה צורך בקפיצת הדרך, בכדי שלא יהיה סיפוק בידו להתעכב במקום כלשהו... (עולמו של אבא)

"ואברך את ה' אלקי אדני אברהם אשר הנחני בדרך אמת" (כד, מח)

מה עניין "הנחני בדרך אמת" לכל השתלשלות העניינים עם רבקה? אומרים העולם: אי אפשר לשידוך בלא שקרים, וכאשר אליעזר הצליח בשידוך בלי להוציא מפיו אפילו שקר אחד, ועוד עם מחותן כלבן, הרי זה דבר נדיר, ויש צורך מיוחד להודות עליו לקב"ה על "אשר הנחני בדרך אמת"...

"מה' יצא הדבר" (כד, ג)

ליקוטים וסיפורים נפלאים - חיי שרה

זמן קצר לאחר ששבו האב ובנו מנסיעתם לבעלזא, הגיע מועד נישואיו של הבן, בהילולא וחינגא כדרכם של הנוכרים. על פי עצת הרבי מבעלזא, השתתף בטקס גם האב היהודי. הוא ישב מן הצד ליד שולחן קטן שהוכן במיוחד עבורו ועקב בעיניו אחר הנוכרים המתהוללים בראש השולחן. ישב בנו החתן והשתכר והתהולל כחבריו הגויים.

כטוב ליבו בין חש הבן בחום רב והסיר את בגדו העליון. למרות זאת יקד היין - שרף בקרבו והציף אותו בחום. ניסה, איפוא, להשתחרר מעוד מלבוש ועוד מלבוש עד אשר ניגלה לעיני כל הקהל בגד מזור - טלית קטן בצבע לבן.

מיד קרא אחד הנוכרים בתדהמה: "הביטו! הן זהו בגד של יהודים! החתן לובש בגד של יהודים! החתן הוא יהודי!" כשראו זאת שאר הנוכרים, בחמת זעם התנפלו עליו ואמרו לו: "מדוע אמרת שאתה גוי? כיצד העזת?"

הם הרעימו בקולותיהם והפליאו בו מכותיהם. מכות קשות ומכאיבות ספג החתן ולבסוף גורש מהחתונה ונאלץ לנוס על נפשו כל עוד רוחו בו... אותו חתן יהודי נוכח לדעת כי אכן בני משפחתה אינם אלא חבורת רוצחים ושוודדים. החבילה נפרדה והבן נעשה לבעל תשובה וחזר לצור מחצבתו. והכל בזכות מצוות ציצית...

הא לך כוחה של מצווה היכולה להציל אדם אף שירד לשאול תחתית וכולם נואשו מהאפשרות להצילו, ובזכות מצווה אחת ניצל מנישואי תערובת המטמאים את האדם וצאצאיו לדורי - דורות.

"ויצא יצחק לשוה בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים באים" (כד, סג)

הסבר חריף (וכל כך אמיתי...) אמר פעם המגיד הירושלמי הגה"צ רבי מרדכי דרוק ז"ע לבני שיחו באחד הדרשות המלהיבות שנשא: רצונכם לראות ולהבין מהו הפירוש "אדם רואה את מה שהוא!" בואו וראו: בפסוק הנ"ל כתוב שיצחק יוצא לשדה ומרחוק מגיעה רבקה רכובה על גמל ונערוותיה עמה, "וישא עיניו וירא והנה גמלים באים" - יצחק שהיה באמת קדוש ופרוש ראה בעיניו 'גמלים באים' ותו לא!

אך בואו ונדלג לרגע ל'פרשת וישלח' שם מסופר שיעקב הכין לעשיו דורון שלם בשביל לשבר את עיניו אותו רשע - עזים, רחלים, גמלים, פרות, פרים וכו', ולאחר מכן בסוף, שם את הנשים והילדים. ומה כתוב שם: "וישא עשו את עיניו וירא את הנשים והילדים..." מכל המשלחת הכבודה הזאת של בעלי החיים צדה את עינו רק את 'הנשים והילדים', יודעים אתם למה? כי זה עשו!!! ועשו שבתוך תוכו הוא שקוף ומשוקץ טמא ונבזה אז כשהוא מביט הוא רואה מבין כל מאות בעלי החיים רק את 'הנשים' - כי זה הוא!...

אבל יצחק שהוא עצמו קדוש בצורה אמיתית רואה רק 'גמלים באים', הגם שהיו רכובים עליהם רבקה ונערוותיה. לומר לך: "אדם רואה את מה שהוא בפנימיותו - את מה שהוא חושק לראות!"... (פנינים)

נזכר שצריך לשאול את רבקה - "ויאמרו נקרא לנערה ונשאלה את פיה" - ומדוע קודם לא חשב לשאול? אלא שהיה בטוח שאליעזר ייסוג מבקשתו.

מעשה נפלא על חתן שברגע האחרון ניצל מלשאת אשה ממשפחה שאינה טובה בזכות מצוה שקיים מובא בספר "ואין למו מכשול":

מסופר על האדמו"ר רבי יהושע מבעלזא זצ"ל, שפעם נכנס אל חדרו יהודי אחד, שניכר על פניו עצב עמוק. כשפצה האישה את פיו וסח את אשר מעיק על ליבו, התברר הסיבה ליגונו. וכך סיפר האישה בקול רוטט מבכי: "בני יחידי אשר אהבתי התחבר לאנשים ריקים ופוחזים והושפע מדרכיהם הנלוזות. הוא יצא לתרבות רעה, התדרדר מדחי אל דחי ועתה מתכוון לשאת אישה נוכרייה. כה כעסתי כששמעתי זאת, עד אשר גירשתי אותו מעל פניי והוצאתי אותו מביתי. אך לאחר מעשה חשבתני לעצמי האם היה מן הראוי לעשות זאת או שמא היה עלי לנקוט דרך אחרת."

"אכן, - נענה הצדיק - "לא היה זה נכון להרחיקו מהבית. שנה את התנהגותך כלפיו ומעתה התחל לקרב את הבן אליך. השב אותו הביתה והשתדל להביא אותו אלי."

שב האישה אל עירו ופנה לחפש את בנו. כשמצאו, לא האמין האב למראה עיניו. אותו בן שעזב את ביתו גאה והדור, היה עתה מסכן ואומלל, בגדיו הקרועים השתלשלו ברישול מעל גופו ומקום מגורים לא היה לו.

עשה האב כדברי הרבי ופנה אל בנו ואמר לו: "בוא הביתה." הבן הסכים ובבואו הביתה זכה ליחס נפלא. אביו האכילו והשקוה במיטב המאכלים והמשקאות ואף רכש בעבורו בגדים חדשים ונאים. כל אותה העת לא שוחח האב עם בנו מאומה על אודות נישואיו לאותה נוכרייה, והבן התענג על שהותו בבית אביו והתאווש מהעוני והמחסור שהיו מנת חלקו בעת האחרונה. באחד הימים פנה האב אל בנו ואמר לו: "מתעתד אני לנסוע לאדמו"ר מבעלזא. התחפוץ להצטרף אלי?"

הבן שהכיר טובה לאביו על כל מה שעשה עבורו, החליט לגרום לו קורת רוח והצטרף לנסיעה. במהלך הנסיעה שוחחו השניים על נושאים רבים ובין היתר דיברו על אודות נישואיו של הבן. בזה הרגע לבשו פני הבן ארשת של נחישות והוא אמר חד - משמעית: "בעיניי זה לא אשנה את דעתי ואיש בעולם לא יצליח להשפיע עלי לשנות דעתי, וגם הרבי שלך לא יצליח בכך!!!"

"ומה בדבר בני משפחתה של אותה נוכרייה?" - שאל האב את בנו - "כיצד לא תחשוש מהם שמא רוצחים ושוודדים הם?" "הו, אבא..." - השיב הבן בביטול. - "מדוע תחשוב כך, אנשים הגונים הם!"

בהגיעם לבעלזא, נכנסו שניהם אצל הרבי והרבי פתח בשיחה נלבבת עם אותו הבן עד שחש כי הבן רוחש לו אמון רב. לאחר מכן הגיש לו הרבי טלית - קטן מצוייצת כהלכתה, לבנה כשלג, ואמר לו: "לבש אותה מתחת לבגדיך. אמור אתה להימצא בקרב הנוכרים וזהו מקום סכנה, והטלית הזו תהא לך לשמירה". הבן, שרחש אמון לרב ושמח כי הרבי כלל אינו מנסה להשפיע עליו לבל יינשא לנוכרייה, הסכים ללבוש את הטלית - קטן.